

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 184/2018-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. mája 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], t. č. v Ústave na výkon väzby, [REDAKOVANÉ], zastúpeného Mgr. Milanom Sadloňom, advokátska kancelária, V. Paulínyho-Tótha 39/30, Senica, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresnej prokuratúry Senica č. k. Pv 687/17/2205-17 z 24. októbra 2017 a upovedomením generálneho prokurátora Slovenskej republiky č. k. IV Pz 302/17/1000-8 z 2. januára 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. marca 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], t. č. v Ústave na výkon väzby, [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Okresnej prokuratúry Senica (ďalej len „okresná prokuratúra“) č. k. Pv 687/17/2205-17 z 24. októbra 2017 a upovedomením generálneho prokurátora

Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) č. k. IV Pz 302/17/1000-8 z 2. januára 2018 (ďalej aj „napadnuté upovedomenie“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol uznesením Obvodného oddelenia Policajného zboru Slovenskej republiky Šaštín-Stráže ČVS: ORP-510/SS-SE-2017 z 5. októbra 2017 (ďalej len „uznesenie o vznesení obvinenia“) obvinený z prečinu násilia proti skupine obyvateľov podľa § 359 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“).

3. Ustanovenému obhajcovi sťažovateľa bolo 17. októbra 2017 doručené uznesenie o vznesení obvinenia, proti ktorému obhajca v rovnaký deň podal sťažnosť. Uznesením okresnej prokuratúry č. k. Pv 687/17/2205-17 z 24. októbra 2017 bola sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia zamietnutá.

4. Listom z 26. októbra 2017 obhajca sťažovateľa podal na Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) návrh na zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia a tiež uznesenia okresnej prokuratúry o zamietnutí sťažnosti, keďže podľa názoru sťažovateľa uznesenie o vznesení obvinenia *„neobsahovalo podstatné náležitosti podľa zákona, najmä neobsahovalo opis skutočností, ktoré poverený príslušník považoval za preukázané, úvahy, ktorými sa pri hodnotení dôkazov spravoval, ako aj právne úvahy, na ktorých základe podľa príslušných ustanovení zákona posudzoval dokázané skutočnosti. Okrem citovania výpovedí poškodenej, obvineného a jedného nepriameho svedka (nevypočul ďalších troch priamych svedkov skutku) a uvedenia zoznamu ďalších podkladov, celé zdôvodnenie jeho rozhodnutia sa nachádza v poslednom odstavci v jedinej vete.“*. Sťažovateľ považuje uznesenie o vznesení obvinenia za *„arbitrárne a nepreskúmateľné, pretože nie je možné zistiť, akými úvahami sa poverený príslušník pri rozhodovaní riadil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, prečo niektoré dôkazy vyhodnotil ako pravdivé a iné ako nepravdivé, ktoré výpovede sú hodnoverné a ktoré nie sú a pod“*.

5. Z rozhodnutia povereného príslušníka napadnutého sťažnosťou, resp. z jeho obsahu tiež podľa sťažovateľa *„nie je možné zistiť“*:

- z konkrétne ktorých všetkých právne relevantných skutočností a na základe akého ich obsahu dospel k skutkovým zisteniam nevyhnutným pre vydanie uznesenia (hodnotenie jednotlivých dôkazov),

- aký skutkový stav na ich základe ustálil (keď mal k dispozícii len navzájom sa vylučujúce výpovede priamych účastníkov konfliktu a výpoveď nepriameho svedka nebola preukázaná dôkazmi - bodanie nožom do dverí a toto do obvinenia ani nezahrnul),

- ako a čím mal preukázaný priebeh skutku opísanom vo výroku,

- ako a čím odôvodnil svoj záver o dôvodnosti vznesenia obvinenia“.

6. Vo vzťahu k uzneseniu okresnej prokuratúry sťažovateľ vo svojom podaní adresovanom generálnemu prokurátorovi namietal, že dozorujúca prokurátorka v odôvodnení svojho uznesenia „rozsiahlo nahradila prácu povereného príslušníka podrobným zdôvodnením opodstatnenosti obvinenia, pričom účelovo uvádzala ničím nepreukázané skutočnosti a dôkazy (tvrdené poškodenie dverí nožom nebolo ohliadkou miesta činu preukázané), opis skutočností mnou samotným považuje bez ďalšieho za úmysel vyhnúť sa trestnoprávnej zodpovednosti, pričom mnou uvádzaný cieľ poškodenej vyhnúť ma z rodičovského rodičovského domu ako dôvod krivého obvinenia vôbec nehodnotila.) Je evidentné, že prokurátorka si nesplnila svoju povinnosť dozorovať postup policajta v trestnom konaní najmä s ohľadom na dodržanie zákonnosti postupu, ale svojráznym spôsobom sa snažila nedostatky bagatelizovať.“.

7. Napadnutým upovedomením doručeným obhajcovi sťažovateľa 12. januára 2018 bolo konštatované, že dôvody na zrušenie napadnutých rozhodnutí neboli generálnou prokuratúrou zistené. Generálny prokurátor v napadnutom upovedomení uviedol, že sťažnosť podaná proti uzneseniu o vznesení obvinenia obhajcom sťažovateľa „mala byť zamietnutá pre oneskorenosť (podľa § 193 ods. 1 písm.b) Tr. poriadku) a nie pre jej neodôvodnenosť“.

8. Sťažovateľ sa s týmto záverom nestotožňuje a uvádza, že ako zadržaný a následne väzobne stíhaný „nemal možnosť sa ísť slobodne poradiť a požiadať o právnu radu. Po zadržení som bol zmätený, poučený som bol len formálne, myslel som si, že ma pustia na slobodu, lebo som nič nevykonal, nikomu som sa nevyhrážal. Pri rozhodovaní o väzbe

som žiadal sudkyňu, aby mi bol ustanovený obhajca, a tento mi bol aj ustanovený dňa 6.10.2017. Nie je mojou chybou, že orgány činné v trestnom konaní doručili Uznesenie o vznesení obvinenia môjmu obhajcovi až po uplynutí lehoty, ktorú som mal ja na podanie sťažnosti. Z dikcie zákona vyplýva, že môjmu obhajcovi plynula lehota samostatne a preto bola podaná včas.“.

9. Za najzávažnejší nedostatok napadnutého upovedomenia, ako aj uznesenia okresnej prokuratúry sťažovateľ považuje skutočnosť, že k otázke namietanej arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti uznesenia „sa vyjadрили len veľmi vágne, povrchné“.

10. Podľa názoru sťažovateľa generálny prokurátor, ako aj okresná prokuratúra „aby vzbudili dojem zákonnosti rozhodnutia povereného príslušníka, sami obsiahlo vlastnými úvahami doplnili to, čo chýba v pôvodnom rozhodnutí povereného príslušníka použijúc pritom aj niektoré skutočnosti, ktoré vyšli najavo až po vznesení obvinenia, pričom iné takéto skutočnosti, ktoré svedčali v môj prospech do svojich odpovedí neuvádzali“.

11. Sťažovateľ v závere zhrnul dôvody podania sťažnosti takto:

„Sťažnosť podávam na Ústavný súd preto, aby tento svojim rozhodnutím určil, či obvinený má rovnaké práva ako každý občan a právnická osoba v tomto štáte, alebo je len osoba druhej kategórie, či má nárok na rovnakú kvalitu rozhodovania štátnych orgánov a ich rozhodnutí, ktorými tieto zasahujú do jeho základných práv, a najmä, či niektoré štátne orgány, v tomto prípade policajt a prokurátor sú vyňatí z povinností podľa čl. 2, čl. 152 a čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky aby v záujme plnenia svojich úloh mohli obchádzať ustanovenia Trestného poriadku, najmä ustanovenie § 176 Trestného poriadku a obmedziť tak právo obvineného na riadne odôvodnenie rozhodnutia.“

12. V závere svojej sťažnosti sťažovateľ navrhol rozhodnúť týmto nálezom:

„I. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] v Senici, podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR na súdnu a inú právnu ochranu Upovedomením Generálneho prokurátora zo dňa 2.1.2018, sp. zn. IV Pz 302/17/1000-8, ako aj Uznesením prokurátorky Okresnej prokuratúry Senica zo dňa 24.10.2017 sp. zn. Pv 687/17/2205-17 bolo porušené.“

II. Uznesenie prokurátorky Okresnej prokuratúry Senica zo dňa 24.10.2017 sp. zn. Pv 687/17/2205-17 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

III. Okresná prokuratúra Senica je povinná právnenému zástupcovi sťažovateľa zaplatiť trovy právneho zastúpenia v sume 325,42,- € (slovom tristodvadsaťpäť eur a 42 eurocentov) na účet právneho zástupcu sťažovateľa Mgr. Milana Sadloňa do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

13. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

14. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

15. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

16. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

17. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

18. Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením okresnej prokuratúry č. k. Pv 687/17/2205-17 z 24. októbra 2017 a upovedomením generálneho prokurátora sp. zn. XVI/2 Pz 38/16/1000 z 10. júna 2016, ku ktorému malo dôjsť nezákonnosťou a nedostatočným odôvodnením týchto rozhodnutí, resp. ich neurčitosťou a nepresvedčivosťou.

19. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

K namietanému porušeniu základného práva na inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením okresnej prokuratúry č. k. Pv 687/17/2205-17 z 24. októbra 2017

20. Jedným zo základných pojmových znakov sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je zásada subsidiarity. Zmyslom a účelom tejto zásady je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu (III. ÚS 149/04, I. ÚS 320/2011).

21. Z konania o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy teda vyplýva, že právomoc ústavnému súdu prislúcha zaoberať sa porušením základného práva alebo slobody za predpokladu, že právna úprava takému právu neposkytuje účinnú ochranu (I. ÚS 78/99).

22. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ využil jemu dostupné právne prostriedky, na použitie ktorých bol oprávnený podľa ustanovení Trestného poriadku, ktorými sa domáhal aj ochrany základného práva na inú právnu ochranu. Proti uzneseniu o vznesení obvinenia podal sťažnosť, o ktorej rozhodovala okresná prokuratúra, a proti uzneseniu okresnej prokuratúry podal mimoriadny opravný prostriedok, o ktorom rozhodoval generálny prokurátor. Oprávnením, ale aj povinnosťou okresnej prokuratúry vo vzťahu k uzneseniu o vznesení obvinenia a generálnej prokuratúry vo vzťahu k rozhodnutiu okresnej prokuratúry bolo v prípade zistenia zásahu orgánu činného v trestnom konaní nižšieho stupňa do základných práv sťažovateľa týmto základným právam poskytnúť primeranú ochranu. V danej veci teda existoval orgán verejnej moci, ktorého právomoc poskytnúť základným právam sťažovateľa individuálnu ochranu predchádzala právomoci ústavného súdu. Za týchto okolností ústavný súd teda nemá oprávnenie preskúmavať napadnuté uznesenie okresnej prokuratúry č. k. Pv 687/17/2205-17 z 24. októbra 2017.

23. Z uvedeného dôvodu bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, IV. ÚS 155/2010, III. ÚS 311/2014).

K namietanému porušeniu základného práva na inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy upovedomením generálneho prokurátora č. k. IV Pz 302/17/1000-8 z 2. januára 2018

24. V súvislosti s napadnutým upovedomením generálneho prokurátora sťažovateľ stručne namietal, že generálny prokurátor na jeho argumenty nereagoval a nedal dostatočne konkrétnu a určitú odpoveď na všetky právne a skutkovo významné otázky.

25. Ústavný súd považoval za potrebné poukázať v prvom rade na skutočnosť, že v danom prípade sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd na základe ním namietaných pochybení orgánu činného v trestnom konaní už v počiatočnom štádiu trestného stíhania vyslovil porušenie jeho základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že ústavné súdnictvo je vybudované predovšetkým na zásade preskúmavania právoplatne skončených vecí. V danej veci preto ani nepovažuje za potrebné obširnejšie sa zaoberať argumentáciou sťažovateľa týkajúcou sa zákonnosti vznesenia obvinenia a postupov orgánov činných v trestnom konaní, pretože aj v prípade opodstatnenosti jeho tvrdení existujú možnosti nápravy v ďalšom priebehu trestného konania, na čo stabilne poukazuje vo svojej ustálenej judikatúre, podľa ktorej trestné konanie je od svojho začiatku až po jeho skončenie procesom, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácie garancií na ochranu práv a slobôd môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia. Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietat' pochybenie znamenajúce porušenie práv a slobôd v zmysle ustanovenia čl. 127 ods. 1 ústavy, ktoré nebolo odstránené v jeho priebehu (III. ÚS 64/04, III. ÚS 3/02, III. ÚS 75/05, IV. ÚS 197/08).

26. V nadväznosti na uvedené ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že platná právna úprava trestného konania umožňuje sťažovateľovi ako obvinenému a prípadne aj v ďalšom štádiu trestného konania (po prípadnom podaní obžaloby) ako obžalovanému v rámci uplatnenia práva na obhajobu právne účinným spôsobom namietat' porušenie svojich základných práv a slobôd, ku ktorým malo podľa jeho názoru dôjsť v dôsledku protiprávneho postupu povereného policajta, okresnej prokuratúry, ako aj generálnej prokuratúry v predmetnej trestnej veci. Tak ako súd prvého stupňa, ktorý bude oprávnený konať a rozhodovať v trestnej veci sťažovateľa, aj odvolací súd v prípade podania odvolania v predmetnej trestnej veci sú súdmi s plnou jurisdikciou, v ktorých právomoci je posúdenie všetkých relevantných skutkových aj právnych okolností prípadu vrátane zákonnosti a ústavnosti postupu orgánov prípravného konania v trestnej veci sťažovateľa v štádiu trestného stíhania predchádzajúcemu podaniu obžaloby (obdobne napr. III. ÚS 75/05, III. ÚS 109/05 alebo II. ÚS 294/06).

27. Vzhľadom na uvedené ústavný súd skúmal sťažnostné námietky proti upovedomeniu generálneho prokurátora len v tom rozsahu, v ktorom sťažovateľ tvrdí nedostatočnú odôvodnenosť a nekonkrétosť odôvodnenia napadnutého upovedomenia č. k. IV Pz 302/17/1000-8 z 2. januára 2018.

28. O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

29. Generálny prokurátor v napadnutom upovedomení, ktorým zamietol návrh sťažovateľa, uviedol:

„Pri preskúmaní spisového materiálu z hľadiska posúdenia opodstatnenosti Vášho návrhu bolo prihliadnuté na všetky skutočnosti, ktoré ste vo vzťahu k uzneseniu povereného príslušníka o vznesení obvinenia a k uzneseniu prokurátorky okresnej prokuratúry o zamietnutí sťažnosti namietali. Preskúmaním spisového materiálu vo vzťahu k napadnutému uzneseniu o vznesení obvinenia, ani k postupu povereného príslušníka, ktorý jeho vydaniu predchádzal, neboli zistené žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali postup podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku v spojitosti s § 366 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku, a to z nasledovných dôvodov:

Trestné stíhanie bolo začaté vykonaním zaistovacieho úkonu - zadržaním [REDAKOVANÉ] ako podozrivej osoby podľa § 85 ods. 1 Trestného poriadku. O zadržaní podozrivého bola následne vyrozumená prokurátorka okresnej prokuratúry. Dôvodom na zadržanie podozrivého bolo oznámenie jeho agresívneho konania voči nej a jej maloletým synom na linku 158, ktoré urobil manžel poškodenej, [REDAKOVANÉ], po príchode domov na základe telefonátu od poškodenej.

Po začatí trestného stíhania bola vypočutá poškodená [REDAKOVANÉ], ktorá ako priamy svedok a súčasne poškodená podrobne popísala priebeh skutku, ako aj dôvody, ktoré podľa jej názoru k nemu viedli. Uviedla, že spolu s rodinou bývajú v spoločnom rodinnom dome s obvineným a jeho družkou, pričom spoločným priestorom je chodba. Podľa výpovede poškodenej obvinený požíva vo zvýšenej miere alkohol, pod vplyvom ktorého je agresívny voči svojmu okoliu. Alkohol požíva aj družka obvineného, [REDAKOVANÉ], pričom obidvaja sa pod vplyvom alkoholu často hádajú, ale tiež vzájomne napádajú a bijú. Poškodená jednoznačne uviedla, že má z obvineného strach, nakoľko obvinený sa im niekoľkokrát v minulosti obdobným spôsobom vyhrážal. Vyhrážky smrťou, ktoré mali od obvineného zaznieť, smerovali aj voči maloletým deťom poškodenej, ktoré sa nachádzali v obydlí poškodenej spolu s ňou, pričom tieto tiež vnímajú konanie obvineného ako stresujúce a majú z neho strach.

Svedok [REDAKOVANÉ], brat obvineného, po zákonných poučeníach, osobitne po poučení podľa § 130 ods. 2 Trestného poriadku vo svojej výpovedi potvrdil skutočnosti uvádzané poškodenou [REDAKOVANÉ]. Uviedol, že po príchode domov bola jeho manželka (poškodená) a maloleté deti rozrušené, pričom maloletí aj plakali. Následne na to zavolať na políciu na linku 158 a oznámil im konanie brata. Svedok rovnako potvrdil, že správanie obvineného je dlhodobého charakteru, má z neho strach a rovnako má strach aj o svoju manželku a deti.

Vypočutie maloletých poškodených [REDAKOVANÉ] pred vznesením obvinenia nebolo potrebné, a to vzhľadom na neexistenciu dôvodov na spochybnenie vierohodnosti výpovede poškodenej, ale najmä s ohľadom na možnosti a podmienky výsluchu maloletých osôb podľa Trestného poriadku. Poškodení maloletí majú len sedem rokov, a ich výpoveď bude po vznesení obvinenia realizovaná iba v prípade, že bude nevyhnutná a vzhľadom na ich psychický stav a spôsobilosť vypovedať možná.

Dňa 4. októbra 2017, t. j. po začatí trestného stíhania a pred vznesením obvinenia, bola vykonaná obhliadka miesta činu, o čom bola spísaná zápisnica a fotodokumentácia. Zo zápisnice z obhliadky miesta činu a z fotodokumentácie z nej vyplýva, že na dverách a na svetlíku dverí sa nachádzajú stopy po poškodení neznámym predmetom, čo korešponduje s výpoveďou poškodenej o konaní obvineného, ktorý mal kopat' a búchať do dverí, ako aj s výpoveďou svedka [REDAKOVANÉ] o poškodení dverí obvineným.

U obvineného bola vykonaná dychová skúška s pozitívnym výsledkom na prítomnosť alkoholu vdychu (0,79 mg/l, resp. 0,75 mg/l dňa 4. októbra 2017). Dňa 5. októbra 2017 v čase o 11.05 hod. bola u neho vykonaná opakovaná dychová skúška tento krát s negatívnym výsledkom, a až následne, v čase o 11,10 hod., bol [REDACTED] vypočítaný ako obvinený.

Obsah všetkých takto zabezpečených dôkazov dostatočne odôvodňoval postup povereného príslušníka podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku pri právnej kvalifikácii konania obvineného ako prečinu násilia proti skupine obyvateľov podľa § 359 ods. 1 Trestného zákona. Poverený príslušník v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol relevantný obsah vyššie uvedených dôkazných prostriedkov a stručne ich vyhodnotil s ohľadom na skutok, pre ktorý sa vedie trestné konanie. Napadnuté uznesenie povereného príslušníka je teda v rozsahu dostatočnom na vznesenie obvinenia odôvodnené, spĺňajúce zákonné požiadavky vyplývajúce z § 206 ods. 1 Trestného poriadku v spojitosti s § 176 ods. 2 Trestného poriadku.

Pre vznesenie obvinenia je potrebné, aby sa dostatočným spôsobom odôvodnil záver, že trestný čin mala spáchať určitá osoba. K záveru o spáchaní trestného činu určitou osobou stačí vyšší stupeň pravdepodobnosti, ktorý však musí byť konkrétne zistenými skutočnosťami dostatočne odôvodnený. Ide teda o potrebu náležite zdôvodnenej pravdepodobnosti v rozsahu potrebnom na rozhodnutie o vznesení obvinenia, ktorá je založená na vnútornom hodnotení dôkazov zo strany orgánov činných v trestnom konaní (realizácia zásady voľného hodnotenia dôkazov podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku).

Vo vzťahu k zákonnosti uznesenia prokurátorky okresnej prokuratúry, ktorým rozhodla o Vašej sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietla ako nedôvodnú, uvádzam, že prokurátorka síce nepostupovala správne, keď Vašu sťažnosť zamietla ako nedôvodnú (mala ju zamietnuť podľa ustanovenia § 193 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, nakoľko obvinený v zákonnej lehote sťažnosť proti uzneseniu nepodal a uznesenie o vznesení obvinenia tak nadobudlo právoplatnosť márnym uplynutím lehoty na jej podanie dňa 10. októbra 2017, pričom v čase vydania uznesenia o vznesení obvinenia dôvod povinnej obhajoby neexistoval), na vecnej správnosti a dôvodnosti uznesenia o vznesení obvinenia s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti, to však nič nemení.

Dodávam tiež, že uznesením sudkyne pre prípravné konanie od sp. zn. 2Tp/13/2017 zo dňa 6. októbra 2017 bol obvinený vzatý do väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Sudkyňa pre prípravné konanie pri svojom rozhodovaní skúmala materiálne podmienky väzby v čase jej rozhodovania, a teda sa zoberala aj dôvodnosťou trestného stíhania vo vzťahu k skutku, pre ktorý sa vedie trestné stíhanie a znakom konkrétneho trestného činu, ktorý napĺňa, ako aj existenciou dôvodov na podozrenie, že tento skutok spáchal obvinený. Sudkyňa pre prípravné konanie sa s materiálnymi podmienkami väzby vyrovnala tak, že na základe dôkazov vykonaných v čase jej rozhodovania skonštatovala dôvodnosť a zákonnosť vznesenia obvinenia, pričom, v odôvodnení uznesenia poukázala aj na dôkazy podporujúce výpoveď poškodenej. Obvinený sťažnosť proti uzneseniu o vzatí do väzby nepodal.

Možnosť generálneho prokurátora Slovenskej republiky zrušiť právoplatné rozhodnutie v prípravnom konaní je mimoriadnym opravným prostriedkom. Pri jeho aplikácii sa musí dôsledne dbať na záujem na zákonnosti rozhodnutia a postupu konania, ktorý môže v určitých situáciách prevažovať aj nad záujmom na stabilite a nezmeniteľnosti právoplatného rozhodnutia. Uplatnenie mimoriadneho opravného prostriedku totiž znamená predlžovanie konania a prelomenie princípu nezmeniteľnosti rozhodnutia, ktoré už nadobudlo právoplatnosť. Generálny prokurátor Slovenskej republiky rešpektuje zásady vo všeobecnosti výslovne platné pre tento druh mimoriadneho opravného prostriedku. Preto je jeho využitie adekvátne len v prípade existencie zákonných dôvodov. Také dôvody v prípade napadnutých rozhodnutí zistené neboli.

S poukazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti Vás podľa § 365 ods. 1 Trestného poriadku upovedomujem, že zo strany Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky dôvody na zrušenie napadnutých uznesení povereného príslušníka a prokurátorky okresnej prokuratúry neboli zistené.“

30. V nadväznosti na už uvedené ústavný súd pripomína, že cieľom právomoci ústavného súdu ako nezávislého orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nie je primárne preskúmavať a posudzovať právne názory orgánov verejnej moci rozhodujúcich o právnych prostriedkoch nápravy a ochrany práv a slobôd (vrátane základných práv a slobôd) fyzických osôb a právnických osôb pri výklade a uplatňovaní zákonov v súvislosti

s rozhodovaním vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred týmito orgánmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo zisteného skutkového stavu tieto orgány vyvodili. Úloha ústavného súdu sa sústreďuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom.

31. Skutkové a právne závery orgánov verejnej moci rozhodujúcich o právnych prostriedkoch nápravy a ochrany práv a slobôd fyzických osôb a právnických osôb môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody zaručeného v ústave alebo v medzinárodných zmluvách o ľudských právach a základných slobodách (m. m. III. ÚS 38/05, III. ÚS 278/06).

32. Ústavný súd po preskúmaní upovedomenia generálneho prokurátora s prihliadnutím na obsah sťažnosti sťažovateľa dospel k záveru, že generálny prokurátor ústavne akceptovateľným spôsobom zodpovedal všetky právne a skutkovo relevantné otázky týkajúce sa predmetnej veci, pri svojom konaní postupoval v medziach svojej právomoci, jeho závery sú preto právne akceptovateľné, dostatočne konkrétne a v tomto zmysle aj ústavne udržateľné.

33. Ústavný súd už viackrát vyslovil názor, podľa ktorého do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníka na rozhodnutie v súlade s jeho skutkovým a právnym názorom, resp. právo na úspech v konaní. Obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je ani záruka, že rozhodnutie orgánu verejnej moci bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania.

34. Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

35. Keďže ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol ako celok, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa obsiahnutými v petite jeho sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. mája 2018